(Ref. Småtryck) H
Ex A
E

DEN 30 NOVEMBER 1868.

NORDISKA MUSEUM • STOCKHOLM

SKIZZ FRÅN STOCKHOLMSLIFVET.

ORIGINAL

AF

EVELYN.

STOCKHOLM,
F. C. ASKERBERGS FÖRLAG.

B. IV.

00876

STADSMUSEUM • STOCKHOLMS

B 477/44

STOCKHOLM
ISAAC MARCUS' BOKTR.-AKTIEBOLAG.
1882.

1.

Lördagen på morgonen den 28 november sitter en liten familj vid sitt kaffebord i stilla ro. Det är en kedja, bestående af tre sammanslutna länkar, moder, son och dotter.

Den adertonåriga dottern är ett föryngradt porträtt af den fyratioåriga modern sådan, som denna var i sin ungdom, täck, behaglig, en frisk, nyss utvecklad ros. Modern har blomstrat ut, men något oändligt mildt och vekt hvilar öfver hennes drag. Den unge sonens utseende förråder, utan att vara bestämdt vackert, mycken intelligens, allvar och en mer än vanligt skarp tankekraft samt fast vilja. Hvarhelst han visar sig, är han aldrig obemärkt.

Lifligt är det samtal, som pågår mellan dessa tre, och hvad annat än den blifvande festen är föremålet för densamma? Plötsligen faller en skugga öfver flickans älskliga ansigte.

— Allt, utbrister hon med tårar i ögonen, allt åt de rika, intet åt de fattiga.

— Hvad nu, min lilla syster? frågar brodern.

Vi talade ju om festen och icke om hvarken rikedom eller fattigdom?

— Icke ens i en nationalfest, återtager hon, är det den fattige tillåtet att deltaga; läktaren skymmer aftäckningen och hvem har tillfälle att gifva 5 rdr för en biljett? Icke heller en biljett till spektaklet! Du, lycklige Timar, som har fribiljett.

— Gerna skulle jag vilja gifva dig min biljett, om det ginge an, men som den är gifven af konungen, måste jag naturligtvis, som gardesofficer, äfven bevista festen på teatern.

Händelsevis vänder han blicken åt sin mor.

— Alma, återtager brodern med en blick, som tyckes säga: se på mamma.

Hon förstår hans mening. Två stora tårar rulla utför moderns kinder.

— Mamma, förlåt mig! Hon kysser moderns hand.

— Ja, mitt lilla barn, det svider i mitt hjerta, att jag ej kan bereda dig de nöjen, som tillhöra din ålder, — men fattiga kunna vi ej kalla oss.

— Jo, visst äro vi fattiga, mamma lilla.

— Kom i håg, min lilla flicka, att jag hvarken behöfver hafva inackorderingar eller arbeta för vårt uppehälle. Jag har, Gud vare lof, kunnat gifva dig en uppfostran, motsvarande tidens fordringar — i någon mån åtminstone — och dina anlag. Timar, som varit frikadett, har ej kostat mig någonting, som jag kan räkna.

— Ack, Timar, — systern räcker honom han-

den öfver bordet, — du har gjort mycket mera heder än jag åt mammas uppfostran.

— Säg icke så, min lilla älskade syster, jag har också kostat mamma ganska mycket, ty jag har tagit många privata lektioner för mammas penningar. Mamma har dessutom gifvit mig det, som ej kan betalas med jordiskt mynt, nemligen fasta, goda grundsatser, åt hvilka mamma genom det vackraste föredöme gifvit ett ytterligare värde. Tack vare min älskade mor, har jag nu, tjenande två år vid ett af hufvudstadens garnisonsregementen, visserligen ej alldeles kunnat undandraga mig verldsvimlet, men dock någorlunda obesmittad genomgått mången skärseld — och dessutom är andras fel det största korrektiv för våra egna, samt en afledare från många dårskaper.

Moderns tårar rinna oupphörligt, oaktadt hennes bemödande att återhålla dem.

— Mamma, frågar Timar hastigt, jag fruktar att jag nu sade något, som gör mamma ledsen ...

— Åh nej ...

Alma aflägsnar sig.

— Visst förstod jag hvad du menade, och jag skulle, om det vore möjligt, älska dig ännu högre än jag nu gör, om du aldrig slog på den strängen. Men hvad jag nu isynnerhet tänkte på var några ord, som en fästman en gång sade till sin fästmö — det är tjugofem år sedan dess: "det smärtar mig, att jag ej kan gifva Hilda juveler", sade han; och det smärtar mig, att jag ej kan bereda Alma de nöjen, som så många andra af hennes jemnåriga

njuta af, men jag tyckte att det var väl mycket att bekosta 5 rdr för en biljett till läktaren: biljett till spektaklet hörde jag efter i går, men förgäfves; ack, jag borde hafva gjort det långt förr ... men, ehuru jag visst ej har skäl att klaga, så är dock penningen odryg på stadsgatan; kanske gjorde jag illa, som flyttade till Stockholm; äfven derför att den stackars flickan lider ännu mera af de försakelser, hon måste underkasta sig, då frestelserna äro henne så nära.

— Alma blir nog förståndig, fastän det nu kostar på henne att ej vara med; det är också hennes hjeltes nationalfest. Enligt min tanke, gjorde mamma mycket klokt, då mamma flyttade hit. Det är den dyra flyttningen, som nu trycker mamma, men när vi, mamma och jag, lägga tillhopa, hvad vi hafva, så går det nog för sig.

Timar tager sin hatt.

— Adieu, mamma lilla.

— Kommer du hem till middagen?

— Ja det gör jag visst ...

2.

Mor och dotter arbeta vid hvar sitt bord. Man talar icke hvarken om spektakel eller läktare; man talar icke ens om festen, endast om likgiltiga ämnen. Alma är glad och hjertlig, och modern, som läser hvarje tanke i hennes hjerta, förstår att hon ångrat sin ögonblickliga nedslagenhet.

— Se, nu kommer Timar igen, säger friherrinnan Ekensvärd när han helt oförmodadt öppnar dörren. Jag trodde ej att du skulle komma så hastigt tillbaka.

Han ser på klockan.

— Åh, det var icke så hastigt. Jag har varit borta omkring halfannan timme.

Han lägger en spektakelbiljett på Almas sybord.

— Timar, Timar, hon flyger upp från bordet, kastande sig i sin brors famn, hvad du är god!

— Upprigtigt sagdt, Alma lilla, så, mindre för att glädja dig än mamma, gjorde jag nyss ett försök på biljettkontoret i operahuset. Jag tänkte att några biljetter skulle möjligtvis kunna vara åter-

lemnade. Men mitt försök var förgäfves. Utan något hopp vidare, föll det mig in att gå till en bekant, som bor på Regeringsgatan, icke långt från Gustaf Adolfs torg. Händelsevis kom jag att nämna min, eller rättare min systers, otur. Då inföll ett ungt fruntimmer: jag har fått present af en operabiljett till en ganska god plats, andra raden, första bänken nära fonden, var god och lemna den till er syster. En ganska liflig strid uppstod mellan henne och mig, men när gå icke damerna segrande ur striden?

— Nej, Timar, jag kan icke mottaga en uppoffring af en så obekant person?

— I ären icke obekanta för hvarandra. Har jag icke många gånger för dig och mamma nämnt Louise Hassel, och hon känner eder båda genom mig.

En lätt rodnad liksom stjäl sig öfver hans ansigte.

— Hon är i alla fall obekant för mig; icke kan jag, säger jag ännu en gång, taga emot en så stor uppoffring?

— Hon anser det icke så.

— Då är hon läserska?

— Åtminstone icke i vanlig mening.

— Hon är ej road af spektakler?

— Jo mycket, men det fins ändå ett nöje, som hon skattar högre än alla andra nöjen, och det är, att bereda andra nöje; och om jag ej visste att du vore den förbindande och icke den förbundna, skulle jag ej tagit mot biljetten ...

Moderns hjerta klappar oroligt, men hon säger ingenting.

— Det der är latin för mig; den, som tager emot en tjenst, är den förbundne, och den, som gör tjensten, den förbindande. Men om jag nu skulle mottaga den, hvem skulle följa mig dit, och hvem skulle hemta mig?

— Vill du ej anförtro den hedern åt din bror? Du får ett hyggligt sällskap, fru E., som jag känner, hvilken fått biljett till samma loge?

Han kastar om ämnet.

— Att icke hafva fått biljett till läktaren, torde icke vara någon förlust, ty hvem vet om folket ej stormar den, enär den hindrar dem att se aftäckningen.

— Måtte icke så illa ske, svarar modern.

— Vi skola hoppas det bästa, men den borde aldrig hafva satts upp.

— Jag borde någon gång, inföll friherrinnan Ekensvärd, göra visit hos din gamla värdinna, som var så god mot dig.

— Om mamma ändå gjorde det — någon gång. Jag skulle önska, tillade han icke utan en liten tvekan, att mamma lärde känna fru Morell och hennes brorsdotter.

3.

Friherrinnan Ekensvärd, i sig sjelf af högre börd, gifte sig tidigt med en sjöfficer, baron Ekensvärd, hvilken som fästman sörjde öfver, att han ej hade råd gifva sin Hilda juveler, men som redan under de första åren af deras äktenskap hade råd att slösa både siden och guld åt en gynnad favorit, under det att hustrun förtärde ett af tårar fuktadt, ofta rätt tarfligt bröd.

När han slutligen satt öfverstyr med allt, hvad han egde — till all lycka lefde hans svärföräldrar, så att han ej kunde komma åt sin hustrus förmögenhet — flydde han till det då beryktade guldlandet Californien, viss att der skära guld med täljknifvar. Men han kom aldrig tillbaka; dödsposten grep djupt hennes hjerta, isynnerhet derför att det icke var henne förunnadt att vårda honom under hans sista sjukdom.

Hans son var blott fjorton år, då fadern reste; men denne var till både förstånd och hjerta så utvecklad, att han icke allenast förstod, utan äfven sörjde öfver faderns förvillelser.

Timar blef frikadett och var en af de många mindre bemedlade ynglingar af högre börd, som, efter en vid krigsakademien fullbordad kurs, ingingo, enligt konungens önskan och på dess bekostnad, vid Svea Lifgarde, och åtnjöt sedan, utom sin lön, understöd från högre ort. För fem år sedan, då blott nitton år, utgick han från krigsakademien.

Timar Ekensvärd gaf sig sjelf det löfte, hvilket han hittills redligt uppfylt, att genom ett hedrande uppförande aftvå den fläck, som hvilade öfver hans fars namn.

Friherrinnan Ekensvärd flyttade vid sin mans afresa till sina föräldrar och vid deras inträffade död delade hon arf med en gift syster, och hon var nu, om ej förmögen, åtminstone bergad.

Den 1:ste sistlidne Oktober hade hon etablerat sig i hufvudstaden, hyrande en liten, men beqväm våning 2 tr. upp, Nybrogatan n:o 00. Nu flyttade Timar till sin mor med vilkor, att till henne årligen få öfverlemna en större afgift.

Han hade sina extra inkomstkällor, hvarigenom han var i stånd att afsäga sig hälften af det anslag, som konungen vanligtvis beviljade dessa unga officerare. Dessa inkomstkällor voro till en del hemliga. Mycket förtjenade han på ritning af kartor, men äfven på öfversättningar af vår skönliteratur; han hade träffat ackord med en bokhandlare, bosatt i någon af Tysklands större städer. Ehuru ingenting sårande för hans heder låg i denna sednare inkomst, ansåg han allt meddelande i detta afseende vara fullkomligt obehörigt.

Han var alltid stadd vid kassa, lefde sparsamt, utan att knussla, underteckade aldrig någon borgensförbindelse och lånade icke heller penningar till osäkra personer. Kamraterna aktade honom högt, men med få af dem stod han i ett förtroligare förhållande.

Så lydde i korthet moderns och sonens historia.

4.

Timar hade "jouren", som det heter, och skulle den natten ligga i kasernen. Föregående afton tog han godnatt af sin mor och syster, lofvande dem, att han sednast kl. half 9 följande morgon skulle, som vanligt, deltaga i deras kaffefrukost. Visaren skred på treqvart, men han hördes ej af. Nu slog hon 9. Ingen Timar syntes till.

— Månne Timar, sade modern, har fördröjt sig hos någon kamrat på morgonen. Han plär vara så punktlig.

— Troligen är det så. Mamma lilla, låt oss taga in kaffet. Jag är så hungrig. Han har säkert redan druckit kaffe.

— Nå, som du vill då.

Alma drog i klockströngen. Servisen bars in.

— Det har varit krig i natt, berättade Susanna.

— Krig! utropade mor och dotter på en gång.

— Ja just så; militären har varit ute, för att tysta pöbelpacket, som, kan tänka, gjort upplopp, för si den der läktaren har varit dem en nagel i ögat, som de promt ville ha ner, och si gardisterne . . .

— Gardisterne?

Friherrinnan bleknade.

— Det är icke de, som baron är vid, det är de blå och artilleristerna, som varit ute i natt med dragna sablar; femtio personer hafva blifvit sårade och många döda; det skall låta, Gudbevars, att det är folket, men herremännen stå nog bakom; hvad kan man begära af några okynniga pojkar, som de hetsa upp, som om de vore hundvalpar.

— Det är derföre, som Timar dröjer, sade modern oroligt.

— Hör, inföll Alma, nu kommer han.

— Är det sant? frågade friherrinnan, att det varit upplopp i natt.

— Ah, det är icke så farligt; en hop lärpojkar har fört oljud och hurrat och hvisslat.

— Susanna säger, yttrade friherinnan, att flera äro döda och femtio sårade.

— Så långt har det ej gått. En och annan har väl fått en skråma, och äfven några blifvit af polisen kastade i kurran. Jag förutspådde att läktaren skulle väcka förargelse.

— Du ser så besynnerlig ut, Timar.

— Jag, ser jag besynnerlig ut? Med ett tvunget leende såg han sig i spegeln. Jag är mig precist lik, tycker jag, eller kan du, Alma, förmärka någon förändring?

Alma vågade ej säga att hon fann sin mor hafva rätt, utan mot sin öfvertygelse, svarade hon:

— Det kan jag ej förmärka.

— Kommer någon militär att kommenderas ut i natt? återtog friherrinnan.

— Sannolikt.

— Tänk om du kommer ut med, Timar, återtog modern nästan förskräckt.

— Det är väl icke så säkert, och i alla fall, lefver — Gud. Det är ju min moders tro?

5.

Aflägga om nu ett kort besök i vår unge löjtnants hjerta.

Detta hjerta är så väl förbommadt, att det icke är så lätt att tränga dit in. Men roman- och novellförfattaren trotsar alla svårigheter. Derför rör han med sin trollstaf vid det dubbla låset, och dörrarne sprängas upp, och hvad se vi der, om icke bilden af en ung qvinna, blygsam och intagande, värdig det rum hon der erhållit, så framt man nemligen gör afseende på behag, älskvärdhet och en skön själ. Då vore Louise Hassel förtjent af en krona, i fall det medförde någon lycka att bära den.

Hon var af ringa härkomst och arbetade tillsammans med en faster, som var enka efter en tjensteman. Det är ej meningen att lemna våra läsarinnor några biografiska anteckningar rörande dessa personers förflutna lefnad.

Nog af, att fru Morell uppehållit sig flera år med inackorderingar, hvarvid hennes brorsdotter troget och nitiskt biträdt henne.

Baron Ekensvärd hade, alltsedan sitt utgående från krigsakademien, bott hos dem och genom ömsesidiga tjenster hade de förbundit sig hvarandra. Vårdad af dem under en svår nervfeber, kände han sig fästad vid dessa båda fruntimmer med en tacksamhet, som var omöjlig att afbörda. Men en annan känsla hopsmälte med tacksamheten och fästade honom med oupplösliga band — enligt hans egen föreställning om den sanna kärlekens natur — vid denna unga qvinna, som han under fem år haft tillfälle följa, under många olika förhållanden, och som stod för honom så skär och oomtöcknad, höjd öfver all flärd, allt småsinne, fullt motsvarande det ideal, som sedan hans första ynglingaår föresväfvat honom.

Ett eget förhållande uppstod mellan dessa båda, nära förenade vänner. Icke ett ord, som kan få namn af den känsla, hvilken sammanband deras hjertan, var ännu uttaladt mellan dem. Båda erforo sanningen af skaldens ord:

"Skönast är kärleken innan den talar" *).

Af flera skäl fördröjde vår hjelte sin bekännelse och deribland just derför, som vi nyss anförde, att han i djupet af sitt hjerta förnam att den outtalade kärleken är skönast. Äfven hyste han en viss farhåga för att ej kunna bereda sin hustru ett sorgfritt familjlif. Och äfven en annan farhåga,

*) Nicander.

som vi knappast våga uttala, af fruktan att uppreta våra läsarinnor mot vår hjelte: han ville i det längsta skona en genom födsel och uppfostran inrotad fördom hos sin moder, som för öfrigt var så from och hjertegod.

Men Timar hade, oaktadt sin ungdom, redan uppfattat att den medfödda svagheten antager många former i det outgrundliga menniskohjertat. Han bedömde icke börds-aristokraten hårdare än penninge- och lärdomsaristokraten. Och som hvar och en, man må medgifva det eller icke, tager intryck af sin uppfostran och sin samhällsställning, så var han måhända mildast mot den förstnämnde; penningefursten var honom mest motbjudande. För öfrigt fälde både hans förnuft och hans rättskänsla det utslag, att allt högmod, i hvilken skepnad det än uppenbarar sig, är ett lyte, en utväxt på karakteren, huru ädel och ren den än för öfrigt må framställa sig.

Men om det än smärtade honom att bedröfva sin moder, så föll det honom deremot icke in en enda sekund, att af undseende med hennes svaghet afstå från sitt önskningsmål.

Förenämnde söndag erfor Timar en beklämning, som han ej var i stånd att öfvervinna. Mörka aningar hemsökte honom timme från timme. Han öfvervar gudstjensten i engelska kapellet, som han ofta brukade, och derifrån tog han vägen till Hotell Rydberg, der han i några kamraters sällskap intog sin middag. Liksom för att döfva de qval,

under hvilkas inflytande han var, tömde han ett par glas vin.

Efter middagsmåltiden gick han till Regeringsgatan n:o 12. Der bodde den älskade qvinna, som om hon icke var hans trolofvade, så var hon åtminstone, näst hans moder, hans första vän, och den för öfrigt förbehållsamme unge mannen hade haft för vana att under senare åren meddela henne sina flesta intryck. I någon annan afsigt, än att genom ett förtroligt meddelande aflyfta den tyngd, som låg på hans sinne, gick han icke nu till fru Morells bostad. Han visste, att den gamla aktningsvärda frun nu tog sin siesta, och hoppades att finna "henne", som han sökte, ensam för stunden.

Redan i förstugan ljödo sagta toner af ett piano emot honom. Han ringde något häftigt; minuten derefter öppnades dörren.

Ett ungt fruntimmer stod framför honom. Hon hade en temligen hög växt, men mjuk och symmetriskt proportionerad; öppet, allvarligt och rent var hennes regelbundna ansigte. När hon slog upp ögonen, var blicken så klar och tillika god, att man i den trodde sig finna en vägvisare till hennes hjerta.

Hon såg på honom, icke utan en viss förvåning.

— Om jag icke kände er så väl, som jag gör, skulle jag tro, att jag icke vore välkommen, ty ni ser så förvånad ut.

— Nej icke så, men jag ser på ert ansigte, att ni kommer i något särskildt ärende, och så säll-

synt, som ni är hos edra vänner, hade ni annars icke, då ni var här i går, äfven kommit i dag.

— Så är det också. Ni har väl hört talas om uppploppet i natt?

— Ja, men icke är det uppploppet, som oroar er?

— Nej, men det är alldeles, som om jag stode vid någon vigtig vändpunkt af mitt lif. Min goda mor blir så lätt upprörd, så att jag ej vågar alltid öppet meddela mig till henne, och min syster är ännu för ung, för att kunna vara sin broders förtrogna, men det har ni länge varit ...

Han fattade hennes hand, som han förde till sina läppar.

En skär rodnad uppsteg på hennes ansigte, men hon bibehöll tystnaden.

Emellertid hade de trädt in i salen; han tog plats i soffan, och hon satte sig på en stol bredvid densamma.

— Fru Morell hvilar middag? sporde han.

— Ja; men för att återgå till det upplopp, som varit i natt, så väcker det hos mig en sorglig känsla, att då nationen genom festliga tillställningar upplifvar sina stora minnen, skola oordningar utbryta. Hvad säger ni om läktaren, som är upprest midt emot strömmen?

— Att den aldrig borde hafva upprests, svarade Timar, och må man ej förundra sig öfver att folket blir uppretadt, då man hindrar dem från att åskåda aftäckningen af den bild, till hvars uppresande de flesta af dem offrat en skärf, måhända förvärfvad med svett och möda.

— Ni är alltid billig, ni —

— Det vill jag vara, och utan skryt sagdt, tror jag mig äfven vara det, — folket ursägtar jag, men icke dem, som ständigt uppblåsa de under askan brinnande glöden.

— Många våldsamheter hafva skett å ömse sidor. Jag har varit mycket upprörd i dag genom en berättelse, som jag hört af säker hand. En stackars afsigkommen gördelmakare hade fejat flera gevär för operans räkning, som han gick för att aflemna; han blef fasttagen och insatt af polisen, samt lössläpptes ej förrän kl. 2 i dag på morgonen, samt är ålagd att böta 82 rdr. *)

— Känner ni honom?

— Ja.

Han tog fyra tior ur sin plånbok, som han lade i hennes hand.

— Så mycket kan jag ej lemna, sade hon; det är icke första gången, som vi lagt våra skärfvar tillsammans. Litet har jag.

Hon hade knappt yttrat dessa ord, förrän hon ångrade dem. Seende på henne med en blick, som kom henne att nedslå sin, sade han:

— Lyckligtvis hade jag penningar med mig, penningar, som jag bekommit för kartritning.

— Ni nämnde nyss, att en tyngd hvilade på ert sinne.

— Ja, jag känner en oro, som jag ej kan bemästra. Den förföljde mig till och med i dag i

*) Sann händelse.

kyrkan. Det är, som om en röst hviskade i mitt öra, eller rättare, inom mig: Något händer dig, som du ej kunnat drömma om. Förnuftet säger mig, att det är idel fantasier, men, trots den rösten, gnaga de såsom Nidhögg gnagde på trädets rot, på mitt hjertas rot; ni är den enda, för hvilken jag har velat nämna dessa griller.

— Tack för det, baron Ekensvärd, svarade Louise med en oändligt mjuk och vek röst. Men låt oss hvila vid den Vännen som, när Han vill, kan sätta gräns "för de stolta böljorna". Är något kompani af Svea garde utkommenderadt i natt?

— Ja, just vårt kompani.

Louise teg, men en häftig ångest fattade äfven henne.

— Jag har icke ännu tackat er å min systers vägnar för biljetten. Ni beredde henne ett stort nöje.

— Då är ock mitt nöje vida större, än om jag sjelf begagnat mig af biljetten.

— Ja, det sade jag mamma och Alma, när de tvekade att mottaga en uppoffring, som de kallade det, af en okänd person.

Ofrivilligt tänkande på den skiljemur, som börden uppreste mellan henne och honom, drog hon en tung, tung suck.

— Spela och sjung en liten stump, bad han.

Genast satte hon sig vid pianot, sjungande med sin vackra, fylliga röst:

Kung Carl den unga hjelte,
Han stod i rök och dam.

Hon sjöng alla verserna. Innan hon hann resa sig upp, kände hon båda hans händer lägga sig på sina skuldror och hörde hans hviskning i en låg, vibrerande ton.

— Din röst är så uppfriskande; den flägtar bort oron i min själ. Och, hänförd af kärlekens mägtiga, brusande ström, sade han:

— O Louise, vi veta ej sjelfva, huru länge vi varit ett hjerta och en själ!

Han drog henne till sitt hjerta och satte henne åter ned i den lilla soffan, slutande henne så fast intill sig, som om han velat till evig tid fasthålla henne i sin famn.

Fallande i gråt, försökte hon att lösslita sig från honom.

— Vill du måhända genom en osanning förbittra denna sköna stund, som nyss var långt från min föreställning, men som oförväntadt smyger sig in på oss.

— Nej, det vore att vanhedra oss båda. Men har du ej läst hvad skalden sjunger, och jag tror att han har rätt:

"Skönast är kärleken innan den talar."

Men om vi hädanefter så ljuft skola känna sötman af våra hjertans tysta förbund, det vet allena Gud.

— Jo tusen gånger ljufvare.

— Men så komma törnen, återtog hon, och fläta sig in ibland våra rosor. Törnen, som förut varit oss obekanta. Och det första törnet är: du

är son af en friherre, och jag är dotter af en — vaktmästare.

Ett moln lade sig öfver hans panna. Hennes hand smög sig deröfver.

— Visste jag icke, att molnet skulle komma efter den ömsesidigt uttalade bekännelsen?

— Vet du, hvarifrån det kom? Jag tänkte: måhända bar din far "vaktmästaren" med större ära sitt enkla namn, än min far "friherren" sitt högvälborna namn.

— Så tänker du, min ädle vän, men skola din mor och din syster tänka så?

— Ja, när de lära känna dig. — Hvad jag i denna stund känner är så outsägligt skönt, att det helt och hållet borttagit den tyngd, som hela dagen, likt en klippa, hvilat på mitt bröst.

— Gå innan faster kommer — får hon se dig nu, så förstår hon allt; jag vet att hon blir förskräckt; må jag slippa meddela mig till henne förrän högtiden med sin ro och oro är förbi.

— Jag vet att du älskar mig, men jag vill ej gå förrän du klart och tydligt uttalat denna försäkran.

— Hvad tjena orden till. Men efter du vill höra dem, så vet att ingen qvinna kan älska djupare, än jag älskar dig.

Han drog henne åter till sitt hjerta.

— Men derföre, fortfor hon, är det icke sagdt, att vi någonsin blifva förenade som makar.

— Jo, älskade, utan tvifvel, om vi än få strida

med mången häftig storm, så föra vi dock slutligen vår farkost in i en stilla hamn.

Han hade redan sagt henne farväl och var vid dörren då hon ilade till honom och utbrast:

— Hvem vet, huru det är i morgon, jag fasar för den här natten.

— Men jag bäfvar icke, alla mina farhågor äro nu bortdunstade, ännu ett farväl .... en kyss .... adjö.

6.

Hela dagen hade hemska profetior, liknande svarta, olycksbådande foglar, sjungit om den stundande nattens illbragder.

Och ändtligen inbryter denna fruktade natt, utbredande sina skuggor öfver jorden. Nu brinner gasen, skingrande skuggorna; den konstgjorda elden, afspeglande sig i den lugna strömmen, som äfven mottager en reflex af de på himlen fantastiskt hopade molnmassorna, bilda, så till sägande, en krans af små lågor kring Strömparterrens halfcirkel, gifvande en matt, magisk belysning åt det hela.

De, som äro boende vid Drottninggatan, stora Trädgårdsgatan och i närheten af och vid Gustaf Adolfs torg, kunna ej under detta tumult hoppas att få hugnas af en vederqvickande sömn.

Dröjom först några ögonblick utanför Blanchs kafé. Små figurer, hvisslande och stojande, hafva väl uppfattat de lexor, som de af vederbörande så direkt, som indirekt, mottagit. Barnahjertats vax mottager, tyvärr, lättast de mindre goda intrycken.

— Ned med läktarne! ropa dessa små skrik-

halsar, slungande tända cigarrer mot militären. Från schweitzeriet utträda några väl klädda herrar, som, skrattande högt åt de okynniga barnen, strö ut ett säde, som väl icke är alldeles så dyrbart, som det, hvilket Rolf Krake fordomtima strödde ut på Fyrisvall, dock tillräckligt förledande i de stackars gossarnes ögon, för att böja dem ned mot marken, då de girigt gripa efter de silfver- och kopparslantar, som ligga vid deras fötter. *)

Vi hafva sett nog på denna plats och vända oss nu till Gustaf Adolfs torg, för att åskåda striden, som pågår mellan polisen och militären, å ena, och massan å andra sidan.

De blottade sablarne blixtra i ljusskenet, och det hela erinrar oss om en miniatyrbild af ett brödrakrig.

Men från det allmänna vända sig våra ögon till en enskild grupp. En man, som blandat sig i folkhopen, åskådar larmet. Han är illa klädd; hans utseende inger misstankar; det är något på en gång spejande och mystiskt i hans uppträdande. För att begagna ett mera betecknande än vackert uttryck, ser han under lugg. En soldat träder honom in på lifvet. Äfven den okände begagnar sig nu af den under dessa dagar i bruk komna manövern, att som motståndsvapen använda brinnande cigarrer.

Han fattar soldaten mellan axlarne, och denne betalar hans öfvermod med ett bajonettstygn i venstra axeln.

*) Så är uppträdet oss berättadt.

— Hvad gör du! ropar en ung officer, skjutande den oförvägne soldaten tillbaka. Hatten faller från den sårades ansigte.

— Gud i himlen, utbrister den unge officern, tror det är ...

De sista orden dö bort på hans tunga.

7.

Rullgardinen är uppdragen; det är mörkt i rummet. Fru Morell och hennes brorsdotter sitta på hvar sin sida om ett litet bord, stående vid öfra fönstret. Från deras hus, ja ändå längre uppåt Regeringsgatan fram till Gustaf Adolfs torg, tränger sig folket om hvarandra.

Den gamla frun, hvars tid glidit bort ända till sextiotalet, har ett fint, förnämt utseende. Men om man tager detta ord efter bokstafven, är hon visserligen icke förnäm.

Hon är enka efter en underordnad tjensteman vid tullverket och dotter af en skutskeppare. Men det finnes en adel, hvars anor äro äldre än den, som något stamträd utvisar, ty den leder sitt ursprung från himlen. Det var det adelskap, som tillhörde fru Morell och hennes brorsdottter.

— Det är en vacker inledning till festen, utlät sig den gamla frun.

— Ja, det är en hemsk natt, svarar Louise, ser faster, det är någon, som ledes af två personer, troligen är det en sårad; de föra honom hitåt; hör

ett, två, tre ljudliga slag på porten, de öppna.... hör....det går i trappan....nu ringer det på tamburdörren....

Louise springer ut.

— Hvem är det? frågar hon.

Timars röst svarar henne?

— Var barmhertig och gif en sårad man härberge!

Genast öppnar hon dörren. I mörkret kan hon dock urskilja en person, som stöder sig på Timar och en annan man. Den senare var en soldat, som tjenade under vår hjelte.

— Jag kommer strax med ljus, säger hon, och hastigt som blixten är hon tillbaka.

— Om här icke finnes något ledigt rum, så var god afstå förmaket åt den stackars mannen.

— Jo, ett rum är till all lycka eldadt och äfven ledigt, ty de, som bebodde det, reste i dag.

— Var god låt oss genast komma dit in och sänd bud efter fältskären.

Rummet upplåtes, en fotogénlampa tändes, och en jungfru får befallning att hemta en fältskär.

Under tiden bäddar Louise sjelf hans säng. När detta var fullbordadt, närmar hon sig dörren, men Timar hviskar några ord i hennes öra. Häpen ser hon på honom, i det hon med en fixerande blick vänder sig till den okände. Snabb var denna blick, men nog för att göra den likhet märkbar för henne, som egde rum mellan Timar och främlingen. Såret blef förbundet. I största spänning vakar Timar hela natten vid den sårades bädd.

— Om hon lefver .... hon är kanske död. Hilda, Hilda .... huru är det möjligt att du, som .... som är död .... är här? Ar det din vålnad? Du kommer att förebrå mig min skuld, men var barmhertig för våra barns skull, min lilla Almas .... hon var din afbild, men gossen är, ty värr, lik mig. O, det bådar ingen lycka.

Lutande sig framåt, böjer Timar sitt hufvud öfver den sofvandes hand, på hvilken föllo några heta droppar.

— I hvilket tillstånd återfinner jag honom? tänker han; kanske är han oåterkalleligt förlorad, må då aldrig min ömma mor få veta det; min aning ....

8.

Det var, som om naturen, fridfullare än menniskorna, velat fira den stora minnesfesten, så klar och vacker uppgick den 30 November.

Klockan var närmare 10 på förmiddagen. Friherrinnan Ekensvärd och hennes dotter hade redan klädt sig, för att begifva sig till platsen för aftäckningen, då Timar kom in, klädd i uniform.

— Har du varit ute i natt? frågade modern.

— Ja, det har jag varit.

— Du ser så besynnerlig ut? menade Alma.

— Så sade du ju äfven i går.

— Mår du ej bra? återtog modern; hvad är det du har på din hand?

— Åh ett litet obetydligt sår. Man har roat sig att, i brist på andra vapen, kasta brinnande cigarrer på militären.

Men han talade ej om de kraftiga slag, som träffat såväl hans bröst, som hans rygg. Illamående till kropp och själ, sjönk han ned i en gungstol.

— Är du ej lifvad af dagens vackra betydelse? sporde systern, i det hon lade sin hand på hans panna; hvad du är het.

Besvarande hennes fråga inföll han:

— Jo visst är jag det. Men hvilka märkliga motsägelser finnas ej i menniskohjertat! Våra största demokrater, våra ifrigaste republikaner äro lika hänförda, som någon annan af den enthusiasm, som den ridderlige konungens minne väcker, och han var dock en enväldig konung, som oaktadt sina stora, glänsande egenskaper, utöfvade de hårdaste, mest despotiska handlingar, tålte aldrig en motsägelse, och förlät aldrig en oförrätt. Patkull, Pajkull och prestmannen Boëthius, som midt i en vinternatt drefs från sin lugna härd och kastades i en släde, för att häktas i hufvudstaden, äro ojäfaktiga bevis härå; och de, som svärma för denne konung, kasta stridshandskarne bland folket i och för en läktare, som skymmer aftäckningen af den bild, hvilken de sedan dag från dag hafva för sina ögon. Men derföre var det orätt att uppresa den.

— Och du, svarade systern med stor förtrytelse, du som valt krigareyrket, du vill nedsätta denne vår ridderligaste konung, som skiner såsom en sol på häfdens himmel!

— Tror du icke att äfven jag beundrar både hjelten och menniskan och finner äfven ursäkter för hans fel, men när man tänker litet djupare in i tingen, så icke allenast förvånar det mig, utan det väcker äfven löje, att tänka det "konungahatarne" nu, lika mycket som någon annan, svärma för vår siste suveräne konung. Nej nu, adjö, jag är just

orolig, att jag ej kan följa mamma i trängseln, måtte ej något ondt hända eder.

— Ah nej, vi skola gå så tidigt, att vi få en bra plats.

— Jag kommer naturligtvis att bevista festen på militärklubben, men jag sviker ej mitt löfte att föra dig, Alma, till din plats.

9.

Kungsträdgården vimlar af menniskor; trängseln ökas med hvarje ögonblick, sångarne anlända, trupperna äfvenså; man väntar på konungens och hans familjs ankomst. Vid ett mindre träd har friherrinnan Ekensvärd tagit plats. En grof karl — som det tyckes en arbetare med sin hustru — ställer sig framför dem. Han upplyfter en liten gosse om tre å fyra år på sina axlar.

— Var så god, säger friherrinnan med sin milda röst, och maka sig litet åt sidan, gossen skymmer utsigten, och han är för liten att förstå detta.

— Det angår icke er.

Hon tog händelsevis af sig sin handske, som hon dock genast påsatte.

— Jag ser på de der hvita händerna, att hon skall väl låtsa vara förnäm, men det är vi, som arbeta för de förnäma; jag går icke ur fläcken för er.

En illa klädd nästan trasig qvinna, ville undanskjuta Alma, men hon stod qvar.

— Undan!

— Jag kom hit först, då var platsen oupptagen.

— Jag är icke annat än en fattig madam, jag skulle vara bättre folk och bära mig så åt!

Nu närmade sig ett enkelt, men väl klädt äldre fruntimmer, och i sammma ögonblick kom en äldre herre från annat håll, bugande sig för friherrinnan Ekensvärd.

— Ödmjukaste tjenare, var god gif mig armen, så tror jag mig kunna anvisa en bättre plats; får jag äran presentera min dotter .... friherrinnan och fröken Ekensvärd.

Förenämnda fruntimmer syntes med intresserade blickar betrakta mor och dotter.

— Det var ett lyckligt möte för oss. Kammarrådet är den ende bekante, jag träffat här.

Hvart enda träd är befolkadt; äldre män och unga gossar klättra ända upp i topparne af desamma.

— Det der kan misslyckas, anmärker kammarrådet P., se så nu brast en gren; se nu på det der trädet, som har flera brustna grenar; få se om icke våra eqvilibrister göra en kullbytta.

Med ljudlig röst frågar en qvinna bland folket:

— Hvad var Carl XII för en? Att han var en stor man, vet jag, men icke vet jag hvad han gjort för slag.

— Han spelade schack, när han var utrikes och krigade med ryss och turk, det vet jag.

— Ah, så dumma! säger den tredje, veten I icke att han var kung i Sverige och blef skjuten, skjuten ihjel, förstån I.

Kammarrådet P. småskrattar, i det han hviskar:

— Så kloka äro de; de vore som lamm, om de finge vara i fred.

— Ursäkta om jag presenterar mig sjelf, säger den obekanta frun, närmande sig friherrinnan Ekensvärd och hennes dotter, mitt namn är Morell.

— Ack, fru Morell, som varit så god och vänlig mot min son; se Alma, fru Morell.

Alma niger i det hon frågar:

— Är ej mamsell Hassel här? Jag har så mycket att tacka henne för, jag vet icke huru jag skall kunna afbörda min stora tacksamhetsskuld till henne.

— Det var ett lappri, på hvilket det icke lönar mödan att kosta några ord; omöjligt kan fröken få så mycket nöje af den stackars teaterbiljetten, som hon hade nöje af att lemna den.

— Jag har många gånger ämnat, säger friherrinnan Ekensvärd, att göra min visit hos fru Morell, men uppskjutet är icke försummadt.

— Det vore för oss ett stort nöje, om friherrinnan gjorde oss den äran; och fastän jag icke har den lyckan att vara personligen bekant, så äro friherrinnan och fröken Ekensvärd ingalunda främmande för mig.

— Men hvarför är icke mamsell Hassel här? frågar Alma återigen.

— I det olycksaliga tumult, som egde rum i går afton, var det en civilt klädd man, som lindrigt sårades af en gardist. Baron Ekensvärd, hvars hand alltid är villig att hjelpa, när hjelp behöfves, förde honom till oss midt i natten, och jag hade

lyckligtvis ett enda rum ledigt, som jag upplät åt honom... Han behöfver vård... naturligtvis hade det tillhört mig, den gamla, och icke Louise, den unga, att stanna vid sjuksängen, men hon ville det och hon har mycken vilja, men dess syftemål är alltid godt och ädelt, dock omöjligt, åtminstone för mig, att bekämpa den.

Dessa ord voro de första, som vexlades mellan dessa för hvarandra på en gång obekanta och bekanta qvinnor. De vexlades under folkvimlet, då deras tankar ett ögonblick fördes till det enskildta från det allmänna.

Men när viker det enskildta fullkomligt bort ifrån menniskohjertat, der det dock alltid hänger sig fast i någon liten smygvrå?

Den goda, i sjelfva verket så ädla frun var ur stånd att låta ett tillfälle förbigå, då hon på godt manér kunde framhålla sin fosterdotters förtjenster i dagsljuset, utan att göra det.

Emellertid ljuder tolfslaget från stadens kyrktorn. Konungen och konungafamiljen anlända och intaga sina platser på högra läktaren. Kanonerna börja sitt spel, men öfverröstas af hurraropen och folkmängdens sorl. Musiken och sången brusa genom rymden och i ett och annat öga glimmar en tår. De svajande fanorna tala högt om festens betydelse, och minnets sångfogel qväder ett drapa till hjeltens ära. Täckelset faller, och strålande, härlig framträder bilden, framtrollad från konstnärens hand, i hela sin prakt.

Slutligen upplöstes samlingen, och kammarrådet P. vänder sig till friherrinnan och hennes dotter.

— Äro icke friherrinnan och fröken så goda och komma till mig och min hustru i afton; vi bo vid lilla Trädgårdsgatan, i det hus, som är närmast strömmen, och man bör således hos oss hafva en förträfflig öfverblick af aftonens storartade skådespel.

— Vi äro innerligt tacksamma för herr Kammarrådets godhet, men min son skulle i afton, kl. half 8, hemta min dotter hos mig, för att föra henne på spektaklet.

— Det är alls ingen svårighet för mig att få ett bud till baron.

10.

Det var afton. I förenämnda hus vid Lilla Trädgårdsgatan hade i fönsterlufterna — alla i en rad — i andra våningen hufvud slutit sig till hufvud, och ibland dessa grupper finna vi äfven Alma och hennes mor.

Intet ljus inifrån inverkade störande på det effektrika skådespel, som nu uppfördes under bar himmel.

Den rika eklăreringen kring statyen förhöjdes genom det praktfulla fackeltåg, som skred fram till sitt mål.

Man öppnade en och annan lucka på dubbelfönstren, då sången, liknande, om uttrycket tillåtes oss, de brusande vågorna, då och då saktare, såsom ett fjerran sus på ett tonhaf, hvilket mäktigt slog an på Almas unga sinne. Något så grant, så imponerande, hade hon, som tillbringat större delen af sitt lif på landet, aldrig förr åskådat. Ett sus af halfhviskande röster, ett mummel hördes rundt omkring henne. Man talade om oroligheterna, en och annan tog med häftighet folkets försvar, andra återigen motpartens.

Detta småprat störde dock stundens högtidlighet, och huru lycklig hade ej Alma nu skattat sig, om hon varit ensam med sin mor!

11.

Det är dagen efter festen, men förmiddagen är temligen långt framskriden. Timar talar med sin mor om den sjuke mannen, hvilken vårdas i fru Morells hus. Han kommer nyss ifrån sin stackars sjukling.

— Hvad säger doktorn? frågar modern.

— Att han har en lindrig sårfeber, men att det är ingen fara för lifvet.

— Hvad heter han? frågar hon helt vårdslöst.

— Har mamma styrka att höra det?

Nu drager han sin stol närmare hennes, lägger ena armen omkring hennes lif och hennes hufvud mot sitt bröst.

— Ja... gör pinan kort!

— Långt ifrån att vara en pina, kan det snarare blifva grunden till en lika hög, som varaktig sällhet; den, som mamma begråtit som död — är mamma nära.

— Din far...?

Nästan medvetslöst skjuter hon honom tillbaka.

— Pappa lefver... pappa lefver... utbrister Alma gråtande. Hennes mor förlorar sansningen, men återvinner den så småningom genom sonens och dotterns förenade omsorger.

— O, skulle jag möta honom såsom en... en

... ruinerad, förlorad menniska. Då hade varit bättre att begråta honom som död... eller bättre ... om han varit död.

— Jag känner ännu icke hans ställning, men att de bättre, ädlare känslorna icke äro utdöda i hans hjerta, det har jag redan förmärkt. O min mor, den biltoge främlingen skall icke hafva återkommit förgäfves... icke sant?

— Till honom... till honom genast!

— Nej icke ännu, ännu vet han ingenting. Jag kände igen honom, men han har icke känt igen mig; i halfva ord har han dock låtit mig förstå att han har en familj, som han både önskar och fruktar att träffa; men om han än icke är farligt, är han dock kroppsligt sjuk och behöfver varsamt behandlas; han har under dessa dagar ofta varit oredig, men under ljusare stunder har han likväl sett på mig med en egen, forskande, underlig blick.

12.

Till sitt land han återvände,
Främlingen, som ingen kände,
Fann ej bröd.

Ännu hade han, boende på ett utskänkningsställe, torftigt och mindre besökt, om ej saknat bröd, åtminstone förtärt ett knappt och magert.

Baron Vilhelm Ekensvärd reste ut, för att skära guld med täljknifvar, och återkom efter tio års förlopp, utan att hafva upphemtat andra skördar än ångrens bittra säde, jemte flera ökade, sorgliga erfarenheter.

Några månader hade han varit i fäderneslandet och några veckor i dess hufvudstad. Hemlängtan hade drifvit honom tillbaka till fädernetorfvan, men när han återkom, återhöll honom känslan af blygsel och skam från att tillkännagifva sig för de sina, och ej heller hade han ämnat göra sig underrättad om dem.

Icke medgifver oss tiden att i en skizz, som är nära att, mot vår beräkning, kasta sig in på novellens område, steg för steg följa den olycklige

mannen tio långa år, under hvilken tid hoppet ständigt uppehöll honom med sina bedrägliga löften.

Äfven nu sökte denna falska gudinna att locka honom in i nya företag. Han hörde, i de lägre kretsar, der han nu uppehöll sig, att en och annan radikal, nyliberal tidning skulle uppsättas, och han hade till hälften beslutat, att söka plats vid en dylik tidningsbyrå. Om han der lyckades vinna anställning och en god utkomst, skulle han ej dröja att uppsöka sin familj. Så stodo sakerna, då han, bortblandad i folkhopen, uppretad mot dem, som väldet hade, erhöll ett sår och, eget nog, i samma stund kändes igen af sin egen — son.

Visst tyckte han sig i Timars drag spåra ett minne från flydda dagar. Men, försatt i ett febertillstånd, voro hans tankar ofta förvirrade, och fastän han sjelf under dessa tio år undergått ännu större förändring än sonen, igenkände denne dock förr sin far än fadern sin son.

Slutligen egde en fullkomlig förklaring rum mellan fader och son.

13.

Det var den 4 December.

Vid den ännu ej tillfrisknade mannens bädd satt en ung qvinna, som under dessa få dagar förstått att tillvinna sig hans varma sympathier.

En säker ledsagarinna visade henne vägen till de olyckliges, lidandes och ångerfullas hjertan. Hon visade dem deltagande och ömhet, men icke medömkan, och pekade ej hvart ögonblick på de mörka fläckarne i deras lefnad. Hon närmade sig dem, icke såsom en fariséisk läsarinna, utan såsom en jordisk qvinna, hvilken var fullt medveten af egna svagheter och brister.

Den feberaktiga färgen på den sjukes afmagrade kinder kontrasterade märkbart mot den lefverbruna hyn.

— O, inföll han i det hans ögon oupphörligt rigtades åt uret, hvad den klockan skrider snäcklikt fram, hon går visst för långsamt.

— Nej, svarade Louise, hon går lika med stadens klockor.

— Nu — den vanliga signalen, dörrklockans ljudliga ringning — lät nu förnimma sig, nu! utropade han ännu en gång. Den röda färgen på hans ansigte blef ännu mörkare; ådrorna i hans panna svälde, och han utsträckte handen åt sin

vårdarinna, hvars hand han krampaktigt slöt i sin. Det gick i tamburdörren, derefter i salsdörren och nu vreds låset sakta om på hans egen kammardörr.

Och de, som voro honom närmast på jorden, maka och barn, stodo vid hans bädd.

— Gud i himmelen! Ni alla här!

Alma nedsjönk på knä vid faderns säng. Timar, som höll sin mor vid handen, förde henne sagta i den återfunne makens famn. När känslan tager ut sin rätt, är tungan stum. Orden voro icke heller här behöfliga. Den enas tankar flögo blixtsnabbt öfver till den andra och skingrade ett mångårigt missförstånd och det brutna helades för alltid.

Det var vid sin makes sjukbädd, som Ekensvärds maka första gången såg sin sons utvalda. Ännu hade ej sonen talat med sin mor om sitt eget hjertas angälegenheter, men modern räckte henne handen och famnen.

— Du är icke främmande för mig, sade hon; jag känner dig genom min son. Tack för den trogna vård, som du dessa dagar lemnat min make!

— Ja, Hilda, äfven den flickan är mig kär; hon har redan stulit sig in i mitt hjerta.

Timar fäste en lång, dröjande blick på den han älskade, i det blodet strömmade än åt hennes hjerta, än åt hennes ansigte.

— Men nu, återtog Hilda, som vi nu vilja kalla henne, måste du lemna mig plats vid min makes bädd, som företrädesvis tillhör mig.

— En plats, som jag, inföll Alma, måste dela med min mor.

14.

Sista Adventssöndagen är för handen.

En tjock, tät dimma utbreder sig öfver jorden, men i friherrinnan Ekensvärds boning skiner solen klarare än någonsin. Mannen, återställd till helsan, är inbjuden till sin makas hem, som till hennes hjerta. Han är åter invigd för alltid. Den värdige sonen försöker, och icke utan framgång, att upprätta hans sjunkna mod. Man har redan uppgjort planer till en för honom blifvande, och äfven i ekonomiskt afseende inbringande verksamhet, hvilka synas möjliga och utförbara. I denna krest sluta sig sex personer tillsammans, makarne, deras tvenne barn, Timars väninna och dennas fostermoder. Man firar en familjefest, men Hilda har i sitt hjerta firat en annan fest, förnuftets och känslans gemensamma seger öfver fördomen.

De unga vexla ringar. Löftena äro redan vexlade.

— Mycket mera än jag hoppats har Herran skänkt mig, säger Hilda, omfamnande den nya dottern, men gåfvan af dig är icke den minst dyrbara.

— Kom äfven till mitt hjerta, infaller hennes man; vore du en furstedotter, rik och mägtig, vore jag icke stoltare än jag nu är. Eder förbindelse är ställd på framtiden. I ären unga och du, Timar, är visare än jag. Guds barmhertighet har varit stor. Efter sorgens natt har en solig morgon randats. Ära vare Gud!

— Ingen af oss, inföll den lycklige sonen, lärer glömma den "30 November 1868". Med denna fest sammankedja sig våra käraste och dyraste minnen.

— Och den dagen, infaller hustrun, välsignar jag hvarje dag i mitt lif, ty den är upprinnelsen till ett — nytt lif.

— Och som firas, återtager Timar, alla år inom vår familj.

Slut